

'Ασ' Όλα

Τὸ σῆμαλόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

* ΓΡΑΦΕΙΑ *

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έσωτερικού έτησία γρ. 30 | Έξωτερικού έτησία φρ. 10
> έξάμην. > 20 | > έξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Έσωτερικού έτησία γρ. 54 | Έξωτερικού ... φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Αι γυναῖκες πρὸ τοῦ Γολγοθᾶ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΩΣΑΝΝΑ

Ὁ Θεάνθρωπος, ἕξ ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους ἐκείνου, εὐρέθη εἰς Βηθανίαν, μικρὰν κώμην, ἀπέχουσαν τῆς ἁγίας Πόλεως δύο μόλις μίλια. Ἐκεῖ, κατὰ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὸν Ἰησοῦν μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου, ἡ Μαρία, μία τῶν ἀδελφῶν του, «λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου», ἐπέχυσεν ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὃ ἐσπόγγισεν αὐτοὺς διὰ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς της.

Ὡραία, ποιητικὴ, τρυφερὰ ἐκδήλωσις εὐγνωμοσύνης. Τὸ ἄρωμα τοῦ πολυτίμου μύρου ἔρχεται νὰ ἐξεικονίσῃ ὑπερόχως ἐπιτυχῶς τὸ θεῖον ἄρωμα τῆς μεγάλης ταύτης ἀρετῆς, ἡ δὲ εὐγενὴς προσφορά τῆς εὐγνωμονούσης κόρης ν' ἀναδείξῃ τὴν ἀξίαν της.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ εὐωδία τοῦ μύρου ἐπλήρου ἀκόμη τὸ περιβάλλον τῆς αἰθούσης, ἡ δυσώδης ἀπόπνοια τῆς φθονεῖς ψυχῆς ἐξεκινώθη ἀπὸ τοῦ βόθρου της, διὰ νὰ φέξῃ τὴν πρᾶξιν, διὰ νὰ μειώσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἀρετῆς, διὰ νὰ δηλητηριάσῃ τὰς ψυχάς. Καὶ ὁ Φθόνος, ἐξαναστάς, διεμαρτυρήθη διὰ τὴν σπατάλην καὶ διὰ τὸ ἄστοχον τῆς δωρεᾶς.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἰησοῦς εἰσέρχεται εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν. Ὁ λαός, οἱ παῖδες, βλέποντες τὴν δημοφιλή του φυσιογνωμίαν, ἔκεινον, ὁ ὁποῖος ἐσκόρπιζε κατὰ τὴν διέλευσίν Του τὴν καλοσύνην, τὴν ἀγαθότητα, τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὸ ἔλεος, τὸν ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς. Φοῖνικες καὶ κλάδοι βαΐων ἀπετέλεσαν ἐδῶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἐν μυριόστομον «Ὡσαννά» τὴν ἐξωτερικευσιν τοῦ ἀγνοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἄλλ' ὁ Φθόνος δὲν ὑπνωττεν. Ὑποδόσκων πάντοτε εἰς τὰς εἰδεχθεῖς ψυχάς, ἐκδηλούμενος δ' εὐθὺς ὡς ἴδει ἀναγνωρίζομένην τὴν ἀξίαν, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐταράχθη, συνεσπειρώθη, ἐκίνησε πάντα λίθον, συνέσεισε πᾶν θεμέλιον, διὰ νὰ καταρρίψῃ εἰς ἐρείπια ὅ,τι ἔβλεπε περικαλλῶς ἀνορθούμενον καὶ ἀντέταξεν εἰς τὸ πανηγυρικὸν καὶ ἐνθουσιωδῆς «Ὡσαννά», τὸ ἐπαίσχυντον Σ τ α υ ρ ω θ ἦ τ ω.

Ἐν τούτοις ὁ Φθόνος ὑπὸ τῆς Προνοίας οὕτως ὠρίσθη· σχεδὸν οὐδέποτε βλέπει τὸ μυσκρόν του ἔργον ἐπιστεφόμενον τελειωτικῶς. Τὸνναντίον μάλιστα, οἰκοδομεῖ στερεώτερον τὸν κλονιζόμενον ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς πύργον καὶ ἀναδεικνύει αὐτὴν λαμπροτέραν. Ἀπομένει δὲ εἰς αὐτὸν ἡ κατάπτυστος προσβολὴ καὶ ἡ αἰσχρὰ περιφρόνησις.

Ὁ Φθόνος, ἐλάττωμα τῶν μυσκρῶν καὶ χαμερπῶν ἀνθρώπων, ἄς μὴ κυριεύσῃ ποτὲ τὴν ψυχὴν μας· ἄς καταστήσωμεν αὐτὴν ἄτρωτον, ἀδιαπέραστον ἀπὸ τὸ διαδρωτικὸν αὐτὸ μικρόδιον, ἄς ἐνωθῶμεν δὲ πάντοτε εἰς πᾶσαν εὐγενὴ ἐκδήλωσιν, οὐδαμῶς ἀναστελλόμενοι ἀπὸ τὸ ἰδιοτελὲς καὶ ἐπιμεμπτον αὐτὸ αἰσθημα. Εἰς τὸ «Ὡσαννά», τὴν ἐκδήλωσιν αὐτὴν τοῦ ἀγνοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἀδόλου εὐγνωμοσύνης, ἄς μὴ ἐπιτρέψωμεν ποτὲ εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ τὰ χεῖλη ν' ἀντιτάξῃ τὸ ἰοδόλον Σ τ α υ ρ ω θ ἦ τ ω!

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΘΠΙΣΩ

— Δὲν εἶναι πειὰ αὐτὰ γιὰ μᾶς, πᾶνε, πέρασαν...

Αὐτὰ μοῦ ἀπήντησε κάποιος φίλος μου, ὅταν τὸν ἠρώτησα, πῶς ἐσκόπευε νὰ ὑποδεχθῇ τὰς ἁγίας ἡμέρας, ποῦ μᾶς ἔρχονται. Καὶ τὸ ὕψος του, ὁ τόνος τῆς φωνῆς, ἡ ἐκφραστικὴ χειρονομία, μετὰ τὴν ὁποῖαν συνώδευσε τὰ λόγια του, ἐφάνερον μίαν βαθεῖαν κούρασιν, μίαν πικρὰν ἀπογοήτευσιν, ἕνα κυριαρχοῦντα ἠθικὸν μαρασμόν.

Δὲν εἶναι πλέον δι' ἐκεῖνον αἱ ὥραι αὐταὶ ἡμέραι, δὲν ἔρχονται πειὰ δι' αὐτὸν αἱ δύο προσεχεῖς ἑβδομάδες, αἱ γέμνται ἀπὸ τὰς ὠραιότερας μεταπτώσεις, αἱ στολισμέναι μετὰ τὰ γλυκύτερα χρώματα, αἱ παρακολουθοῦμεναι μετὰ τὰς τρυφερώτερας ἀναμνήσεις! Δὲν ἔρχονται πειὰ δι' αὐτὸν αἱ ἡμέραι αὐταὶ! Ἄλλὰ τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὸν παίρνει ἀπὸ τὴν ζωὴν, διὰ νὰ τὸν θέσῃ ἐκτὸς αὐτῆς, εἰς τὸ περιθώριόν της, ἀμέτοχον εἰς τὰς συγκινήσεις της, ἀπαθῆ πρὸ τῶν ὑπερόχων σκηνῶν τῆς ἀγάπης, τῆς συμπαθείας, τοῦ πένθους, τῆς χαρᾶς;

Μὴ τὸν ἐρωτήσετε, διότι δὲν τὸ γνωρίζει. Περὶ ἐνὸς μόνου εἶναι βέβαιος: ὅτι εἶναι δυστυχῆς.

Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι οὔτε ψεῦδος, οὔτε ὑπερβολή.

Ὑπάρχουν πολλοὶ τῶν ἰδίων διαθέσεων καὶ τῶν ἰδίων αἰσθημάτων. Ὑπάρχουν ἄρκετοί, οἱ ὁποῖοι, ψυχροὶ πρὸς πᾶσαν εὐγενὴ κίνησιν, πρὸς κάθε θέλητρον τῆς ζωῆς, ἀντικρῶν καὶ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως μετὰ τὸ αὐτὸ θολωμένον βλέμμα, μετὰ τὴν ἰδίαν ἀδιαφορίαν καὶ ἀπάθειαν.

Δι' αὐτοὺς οὐδὲν λέγει εἰς τὴν καρδίαν οὔτε ὁ βραδὺς καὶ πένθιμος συνηχισμὸς τῶν κωδῶνων, οὐδὲ ἡ χλωμὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἐσταυρωμένου, οὐδὲ ὁ λυρισμὸς τῶν ᾠδῶν τοῦ Πάθους, οὔτε αἱ φαιδρὰ προσφωνήσεις τῆς Ἀναστάσεως.

Οὔτε ἡ πίστις πρὸς θρησκείαν ὑπέροχον, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ προσκόλλησις πρὸς ἀρχαίας ἐθνικὰς καὶ κοινωνικὰς παραδόσεις τοῦ προξενεῖ εἰς τὴν καρδίαν τὸ ἱερὸν σκίρτημα.

Καὶ ὅμως πόσα καὶ πόσα δὲν εἶναι συνδεδεμένα πρὸς τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ, τῶν ὁποῖων τὴν ἀνάμνησιν ἐπιτελοῦμεν! πόσα καὶ πόσα δὲν ἀναθρόσκουν γύρω ἀπὸ τὴν ἀναπαράστασιν τῆς θείας τραγωδίας, καὶ τίνας ἱερὰς ἀναμνήσεις δὲν ἀναζωογονοῦν κάθε στιγμῇ, κάθε ὥρα τῶν ἁγίων αὐτῶν ἡμερῶν!

Ἄς ρίψωμεν διὰ μίαν στιγμὴν τὸ βλέμμα μας εἰς τὸ παρελθόν, τὸ πρόσφατον παρελθόν τῆς ζωῆς μας, τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀκόμη τῆς χθές. Καὶ ἄς ἀναπολήσωμεν τὴν ζωὴν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, μέσα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ θερμοῦ τῶν οἰκογενειῶν, ποῦ εἶναι ὡς ἄλλαι ἐκκλησίαι ἐξ ἴσου τιμαλφεῖς καὶ ἱεραὶ.

Ἄς ἀναδράμωμεν μέσα τὰς ἀφελεῖς πλὴν ἐνθουσιωδεις στιγμὰς τῆς ζωῆς μας, ὅταν μικροί, μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν σχολῶν, ἐλαμβάνομεν μέρος εἰς τὴν γενικὴν ἀναστάσειν τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ ὁποῖου καὶ ἡ μικροτέρα γωνία ἔπρεπε ν' ἀνακαινισθῇ, νὰ εὐμορφάσῃ, νὰ λάμψῃ διὰ τὰς ἐορτάς.

Τὴν ὄλην κίνησιν διηύθυνε τότε ἡ μητέρα. Αὐτὴ θὰ ἐσηκόνετο πολὺ πρῶτὸν διὰ νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς ὄλην τὴν γενικὴν ἀνακαινίσειν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ χαιρετήσῃ τὸ Πάσχα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα. Αὐτὴ θὰ μᾶς ἠτοίμαζε τὰ πασχαλινὰ, τὰ ἐπίσημά μας ρούχα, αὐτὴ θὰ παρεσκευάζε τὰ μοσχομυρωδάτα τσουρέκια, αὐτὴ θὰ ἔβαφε μετὰ ἐπισημότητα ἱεροτελεστίας τὰ κόκκινα αὐγά.

Καὶ ἡ ἰδία, ἔντυμνη μετὰ τὸ πειδὸ ἀπλό, τὸ πειδὸ σκοῦρον ἐνδυμὰ της, θὰ μᾶς ἐπαιρνε εὐθὺς ὡς ἠκούετο ἡ καμπάνα τῶν νυκτερινῶν ἀκολουθιῶν, διὰ νὰ πᾶμε εἰς τὴν ἐκκλησίαν μ' ἕνα κιτρινοκρῆ καὶ μετὰ τὴν Σύνοψιν στὰ χεῖρα.

Ἦρχοντο κατόπιν, ὡς συμπλήρωσις τῆς ὄλης

σκηνοθεσίας, τὰ νηστίσια, τὰ λιτὰ φαγητὰ τῆς Μ. Ἑβδομάδος—ξηρὰ φασόλια, βρεντοκούκια, ξυδιαστὰ καὶ χαλβᾶς—ἔπειτα ἡ κατανυκτικὴ προετοιμασία διὰ τὴν Μετάληψιν, καὶ ἐν τέλει τὸ προσκύνημα τῶν Ἐπιταφίων μετὰ τὰ πολέχρωμα λουλούδια καὶ τῶν παιδιῶν ταῖς ἐπίμοναις φωναῖς:

— Κεράκια τοῦ Ἐπιταφίου, καλὰ κεράκια!

— Ὅλ' αὐτὰ πέρασαν, μοῦ λέγει ὁ φίλος μου. Μετεπήδησαν εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀναμνήσεων, εἶναι γιὰ μᾶς μόνον illusions!

Ἄλλὰ ποῖο πρᾶγμα εἶναι ἐκεῖνο ποῦ μᾶς; ἔκαμε νὰ ρίψωμεν εἰς τὰς ἀναμνήσεις τὰς νεκρὰς τόσα εὐμορφα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς; τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ μὴ τ' ἀνανεῶναι μεν κάθε φορὰν, ποῦ ἡ Ἐκκλησία ἔρχεται νὰ μᾶς φέρῃ πρὸς τὴν ζωὴν τῶν γλυκῶν Παράδεισων, ποῦ ἀφήκαμε νὰ μᾶς ἐκφύγῃ; Τί τάχα εἶναι δυνατόν νὰ κερδήσωμεν ἀπὸ τὸ φλέγμα αὐτό, ποῦ πλημμυρεῖ τὴν καρδίαν μας, καὶ τὴν ψυχρότητα, ἡ ὁποία διεδέχθη τοὺς ἀγνοῦς ἐνθουσιασμοὺς τῶν πρώτων μας ἡμερῶν; Πότε εἰμεθα περισσότερον εὐτυχεῖς; τότε, ὅτε ἐπαθινόμεθα εἰς κάθε εὐγενὴ ὁρμήν, ἡ τῶρα, ὅτε ὑποδεχόμεθα μετὰ τὸ ψυχρὸν μειδίαμα τῆς ἀμφιβολίας κάθε τι, τὸ ὁποῖον μᾶς συνεχίνει ἄλλοτε;

— Ἄλλ' εἶναι ὅλα αὐτὰ illusions!

Ἀπάτη. Διότι τότε τί ἄλλο παρὰ illusion εἶναι κάθε εὐγενὲς αἰσθημα, ὁ ἔρως, ἡ φιλοπατρία, ἡ στοργή, ἡ φιλία, ἡ συμπάθεια; Τί ἄλλο, παρὰ μίαν μεγάλη ἀπέραντος illusion εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ;

Εὐρίσκονται πάντοτε λέξεις διὰ νὰ δικαιολογησῇ τις ἐν ἀμάρτημα καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς αὐτοκτονοῦντας ἐστέρηθη μᾶς αἰτιολογίας πειστικῆς—κατ' αὐτὸν—τοῦ πικροῦ τοῦ διαβήματος.

Δολοφόνοι τῆς ζωῆς, ὅσοι ὑψώσαμεν ἐναγῆ χεῖρα κατὰ τῶν τρυφερῶν τῆς θελήτρον, νομίζετε, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑστερήσωμεν εἰς λόγους, εἰς δικαιολογίας, εἰς αἰτιώσεις;

Ἄλλ' ἂν προσπαθοῦμεν μετὰ κενὰ λόγια ν' ἀπατήσωμεν τοὺς ἄλλους, τὸ πικρὸν μας μειδίαμα μᾶς προοιδεῖ. Ἐξεικονίζει αὐτὸ πιστῶς τὴν πικρίαν ποῦ, αἰσθανόμεθα, τὸ κενόν, ποῦ κυριεύει εἰς τὴν καρδίαν μας, τὴν ἀνίαν, ἡ ὁποία ἐκχυρίσθη τὴν ζωὴν μας. Φανερόντι ἀψυδῶς τὸν τάφον, ποῦ ἐγκλεισμέν μέσα μας...

Ἄλλ' ὄχι!

Ἀπὸ τὸν τάφον αὐτὸν πρέπει ν' ἀναστηθῇ ἡ ἀληθινὴ ζωὴ, ἡ ζωὴ τῶν ἀγνῶν ἐνθουσιασμῶν καὶ τῶν τρυφερῶν παραδόσεων. Ἐκ τῆς τέφρας ἐκείνης τῆς ψυχρᾶς, ποῦ ἔχει σωρευθῆ, ὁ λησμονημένος καὶ κοιμισμένος ὑπὸ τὸν ὄγκον τῆς σπινθῆρ πρέπει νὰ ἀναλάμψῃ εἰς θερμὴν δάδα πίστεως καὶ τρυφερότητος, καὶ ὁ ἀποταφρωθεὶς φοῖνιξ ν' ἀναζήσῃ...

Πρέπει ἀκόμη μετὰ κάθε τρόπον ν' ἀναζωογονησῶμεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας καὶ δι' ὅλους ζοῦν γύρω μας τὰς ἀναμνήσεις αὐτὰς τὰς παλαιὰς εἰς ἐπεισόδια τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ νὰ φέρωμεν πάλιν τὸν ὑφαρπυγένητα ὑπὸ τῆς ἀνίας θρόνον τῆς καρδίας μας, τὴν ποίησιν καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἄλλοτε. Ἄς μάθωμεν, ὅτι δὲν ἔχομεν δικαίωμα ν' ἀφήσωμεν νὰ σβεσθῇ τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς ἐστίας, ποῦ μᾶς ἐνεπιστεῦθησαν οἱ αἰῶνες, πολλῶν δὲ περισσότερον νὰ μαράνωμεν τὸν πρὸς διαιώνισιν τὸν ζῆλον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μᾶς περιβάλλουν.

Πρὸς τοῦτο δὲν ἀπαιτοῦνται πολλὰ. Ἄρκει νὰ στρέψωμεν τὸ βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν τὸ ἰδιόν μας. Αὐτὸ θὰ μᾶς ἐνισχύσῃ εἰς τὸν πόθον αὐτὸν τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἄν ὡς γενικὸν σύμβολον φέρηται τὸ: «πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρός», εἰς τὴν περιστάσειν αὐτὴν πρέπει νὰ κυριαρχήσῃ τὸ:

— Ἐπανέλθωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Θ. Κ. Μ.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

μεταφρασθέν εκ του ‘Ιταλικού υπό του δικηγόρου ΦΑΖΙΑ ΝΑΖΜΗ βέη του Κρητός.

Διά τινος άτραπεύ, όρεινης και κρημνώδους, διασχιζούσης έκτεταμένον πυκνόν δάσος κοστανεών, προεχώρει μία μικρά άλλόκοτος πεμπή, συλλογική ήξ ένός γηραιού επισκόπου, επιβαίνοντος μιας μικρής όνου, και ήξ ένός νεαρού μοναχού κομαλδουινού, περιελιγμένου μέγαν λευκόν χιτώνα και κρατούντος από τού χολινού την όνίσκην. Ο επισκόπος ώνομάζετο Δουπίνος ήτο Πεδεμόντις, άγαθός την ψυχήν και ειλικρινής, υίός χωριών είχε δέ προαχθή εις τόν ύψηλόν βαθμόν του έκκλησιαστικού σταδίου διά σωρείας ένυυίων περιστάσεων μάλλον, ή εκ καλλιέργειας τού νοός, τόσον, ώσπερ εκ Ρώμης τή ειχον έμπιστευθή την έν λόγφ δευτερεύουσαν επισκοπήν, άφαντον έν μέσφ τών όρέων, ένθα δέν άπρητετο βεβαίως να εινε τις έξοχότης, ίνα ευδοκιμήσῃ μία έκκλησιαστική, τούναντίον, κορυφή θα ευρισκεν έαυτήν εκει ύπερηδικημένην λόγω τού εκ τού περιορισμένου τού περιβάλλοντος περιορισμένου της δράσεως· έν φθ ό Θεοφιλ. Δουπίνος (διά της ειλικρινείας του, διά της χρηστότητός του, διά τινος αλοθίματος ταπεινοφροσύνης, προσεγγίζοντος πολλάκις τή άναίσθησι — καθ’ όσον αυτός ετύος δέν άπέκρυπτε τή ύποδεές του, συγκρίτων έαυτόν προς άλλους άρχιεράρχας — γνώσκων τός διαλέκτους και λολών ταύτας κάλλιον της Δαιτικής, διεισδίων εις τός ψυχάς και όδηγών αύτάς, διά της φριστικής δεξιότητός του, εις την όδόν τού καλού κάγοθεύ) είχε καταστή λατρευτός παρά τή ποιμνίφ του.

Οιδέποτε άγεπαίετο, πλην όλίγον τι, ίσως, κατά τός Κυριακός· έν φ κατά τός λοιπός ήμέρας της έβδομάδος ευρίσκετο πάντοτε έν περιοδείφ ανά τός διαφόρους έννομίας της δικαιοδοσίας του, την ήμέραν εκείνην τή ήγγέρθη ή άλλόκοτος επιθυμία, όπως επισκεφθή τή κοινοβίον τών Καμαλδούλων, τή όποιον άνέρπει επί της κορυφής παρακειμένου βουνού. Τούτο άπεφασίσθη άκαριαίως και έξετέλεσθη άπροσδοκίτως. Δέν είχε τι να πράξη όθεν, παρηνωχλημένος εκ της ύποχρεωτικής άργίας ό Θεοφιλ. Δουπίνος, περιεστρέφετο βομβικίων έντός τού κελλίου του, ότε συνήντησεν άίφνης τόν νεαρόν εκείνον μοναχόν. Τόν ήρώτησε ποθ μετέβαινε, και, άκούσας, ότι μετ’ όλίγον θα έπέστρεφεν εις τή μοναστήριον, διενόηθη, ότι ήτο εύθετος ή ώρα, όπως συνεκδράμη προς επισκεψιν τών καλών μοναχών τού διαληφθέντος κοινοβίου. Έστειλε λοιπόν και είδοποίησε την ύπηρέτριαν περι της άναβάσεώς του, μετ’ ό απήλθε μετά τού μοναχού, συνδιαλεγόμενος καθ’ όδόν εύθύμως. Λόγου γινομένου περι τών νέων τού κοινοβίου, ό ήνιοχών μοναχός έπληροφόρησε τόν Θεοφιλ. Δουπίνον περι της προσφάτου αύτός άφίξεως ένός μοναχού, άποπεμφθέντος εκ τινος καθέδρας τού τάγματος έν Γερμανία, συνεχίζων δέ και συμπληρών την άγγελίαν του ταύτην, προσέθηκεν, ότι ό νέηλος ούτος άδελφός ήτο λίαν σιωπηλός· ότι έμα τή άφίξει του ένεικλαίσθη μετά τού προϊσταμένου της μονής έντός κελλίου, ένθα διέμειναν άμφοτέροι επί δίωρον· ότι ειχεν άποκλεισθή παντός επιπόνου έργου· ότι, παρά τούτο, δέν ήτο άλαζών ούδ’ ύπερόπτης, άλλ’ ότι, τούναντίον, ώμίλει μετ’ έκρας εύπροσηγορίας· ότι ή φωνή του προέδιδεν ύποκείμενον μεγάλης περιωπής· και ότι, τέλος, ώνομάζετο μοναχός Παύλος.

— Παύλος; διατί ούχι Πάολος*; εινε ‘Ισπανός;

— Άγνοώ, άγιε Δέσποτα.

— Παρόδοξον! Άλλά προς τί ό προϊστάμενός σας δέν με πληροφορεί περι τών νέων τού μοναστηρίου; ώφειλον, τεκνίον μου, να ειμαι ένήμερος έν πάσι μάλλον, ή να πληροφορωμαι περι τών καθ’ έκαστα τυχαίως και παρά τρίτων προσώπων.

— Έπιτραπέτω μοι να ύπομνήσω εις την ‘Υμε-

τέραν Θεοφιλίαν, ότι ή προσίλευσις τού μοναχού Παύλου εις την μοιήν έλοβε χώραν μετά την ύποβολήν της δεκαπενθμερούς καταστάσεως προς ύμάς· ώστε ή άνακοίωσις αύτης άνεβλήθη, κατ’ άνάγκην, επί τή τέλει, όπως συνυποβλήθη μετά τών νέων γεγυότων της τρεχούσης ήδη δεκαπενθμερίας.

— Ω! δέν τή έσκέφθη; έχει καλώς, έχει καλώς...

Ο διάλογος έξηκολούθησεν επί άλλων θεμάτων. Μετά τριώρον πορείαν, καθ’ ήν ή όνος τού επισκόπου πελλάκις κατηράσθη της μανίας τών έκδρομών, άνεράνη τή μοναστήριον. Ο επισκόπος έγένητο δεκτός μετ’ όλων τών τιμών, ως συνεπάγεται τή ύψηλόν άρχιερατικόν άξίωμα· ειρήσθη όμως έν παρόδφ, ότι επί της ύψεως τού άγαθού Δουπίνου διεφαίνετο ή όλίγη ευδρέστησις, ήν άπεκόμιζεν ετύος εκ τών άπονεμομένων αύτφ φιλοφρονήσεων.

Ο προϊστάμενος τόν έπληροφόρησε περι τών μεταβολών τών έπελθουσών έν τή κοινοβίφ έντός τού φθίνοντος ήδη δεκαπενθμερούς.

— Και περι τού επιπροστεθέντος τούτου νέου άδελφού;

— Άκριβώς, άγιε Δέσποτα· τούτον έφύλαττον τελευταίον, άτε τή μέγιστα κινούντα τή ήμέτερον ένδιαφέρον. Ούτος άφικετο κομίζων έπιστολήν ένός άδελφού, τού προϊσταμένου της Ουαλλενσταίν, όστις μοι τόν συνίστα δι’ όλως ιδιάζοντος τρόπου. Μοι έγγραφεν, ότι ύπήρξε μέγας δεσπότης ‘Ισπανός, άναχωρήσας τού κόσμου συνεπείφ βαρέων δυσάρεστων· μοι συνίστα να μή τόν έξαναγκάσω εις καθήκοντα κοπιώδη, και να τή όρίσω προς διαμονήν κελλίον τι άπέναντι τού έμοϋ, επιτηρών αύτόν άκαταπαύστως, μετά μεγάλης όμως άβρότητος...

— Και τόν επιτηρείτε πράγματι ύμεις;

— Μόλιστα, άγιε Δέσποτα· έν τούτοις, δέν ευθρόν τι τή εκνομον έν αύτφ. Έγείρεται μετά τών λοιπών άδελφών, επιτελεί τή θρησκευτικά αύτου καθήκοντα, έκτελεί την όριοθεισαν αύτφ ύπηρεσίαν, τρώγει όλίγον, πίνει μόνον ύδωρ, δέν όμιλει δέ, ειμή μόνον έρωτώμενος, άλλά και έν τή περιστάσει ταύτη άποκρίνεται μετ’ εύπροσηγορίας. Τυχάνει ύποκείμενον λίαν πεπαιδευμένον.

— Και πώς ώνομάζετο έν τή κόσμφ; ήρώτησεν ό επισκόπος λίαν οικειτικός.

— Άγνοώ. Ο συνάδελφός μου μοι έλεγεν, ότι δέν τόν έγνωρίζε, καθόσον τή ειχε συσταθή παρά τινος Βασιλ. ‘Υψηλότητος της ‘Ισπανίας ως μοναχός Παύλος, με την παράκλησιν, όπως ούδέποτε έρωτηθή τή όνομα, ή αι περιπέτειαί του. Αυτός ούτος, άν εκρινεν εύλογον, ήδύνατο να ειπη.

— Λίαν μυστηριώδης...

— Μυστηριώδης, άγιε Δέσποτα· άλλά δέν εκρινα εύλογον ν’ άντιτάξω άρνησιν, διότι μάς άποφέρει μίαν ύποτροφιάν εκ...

— Άρκεί, ύπέλαβεν ό επισκόπος. Τά της χορηγήσεως θέλομεν έξετάση βραδύτερον. Τυχάνει ύφ’ ό πνεύμα έγφ λαλώ· πώς όμως συμβαίνει, ώστε ό προϊστάμενος της Ουαλλενσταίν να άπαλαχθή αύτου;

— Δέν τή γνωρίζω...

— Έχει καλώς. Προστάξατε να είδοποιηθή. Θα τή όμιλήσω έγώ.

— Άγιε Δέσποτα...

— Δουπόν;

— Άγιε Δέσποτα, δέν θα ήτο προτιμώτερον να κληθώσι πάντες όμοϋ; ούτω θα ήδύνασθε να έρωτήσετε όλους, ένα προς ένα, περι τών όρέξεών των, περι τού ένταυθα βίου των κτλ., να έρωτήσητε δέ και αύτόν έπίσης, χωρίς να φωραθήτε, ότι έπράξατε τούτο έξ έπίτηδες.

Ο επισκόπος έπέστη και μετ’ όλίγον τή διαλεκτήριον ήτο πλήρες μοναχών. Εις τός έρωτήσεις τού Θεοφιλ. Δουπίνου άπεκρίνοντο οί μόν μάλλον, οί δέ ήττον μωρώς.

Ο μοναχός Παύλος έπλησίασε τόν επισκόπον,

έμα κληθείς, με χαρίεσαν ύπόκλισιν και προσέφρον με φωνήν εύηχον, πλην προδίδουσαν άξιοσημείωτον ξένον ύφος.

Ο επισκόπος τόν ήρώτησε την έθνικότητά του.

— ‘Υπήρξα ‘Ισπανός.

— Ω! Και πώς συμβαίνει, ώστε να όμιλήτε τόσφ καλώς την Ιταλικήν;

— Αι γλώσσαί συγγειείουσιν, άγιε Δέσποτα· πλείστοι ‘Ισπανοί γινώσκουσι καλλιστα την Ιταλικήν. Έγώ την λαλώ βεβαιοσμένως πως, διότι δέν μεί είναι πολυ γνωστή· έν τούτοις έπιμελουμαι, όπως έμαθώ αύτην καλώς, ως έπραξα και διά την γαλλικήν.

— Γινώσκετε την γαλλικήν; άνεφώνησεν ό επισκόπος, όστις έν τή ιδιότητι του τού Βαλδινού την έλάλει τροχάδην. ‘Ημείς τότε δυνάμεθα να όμιλώμεν έν τή γνώσει ταύτη, εάν ή Ιταλική προξενή εις ύμάς άνίαν.

— Έρωτάτε με, άγιε Δέσποτα, άπεκρίθη ό μοναχός Παύλος γαλλιστί, διά τινος χαριεντός πως ύφους, όπερ δέν διεφύγε τόν επισκόπον.

Ο γηραιός ιεράρχης έφάνη, ότι ένόει, ότι ό μοναχός Παύλος ήρέσκετο εις τή να έκφρασθή γαλλιστί, ίνα μή γίνη καταληπτός υπό τών άλλων.

— Πόσων έτών εισθε; μοι φαίνεσθε νέος.

— Ω! ούχι, άγιε Δέσποτα. ‘Ημην τριακονταδιετής την ήλικίαν, ότε άπεσύρθη εκ τού κόσμου, έχουσι δέ διαρρέυση έξ έτη, άφ’ ής περιβλήθη τή μοναχικόν ράσον. Είμαι 38 έτών.

— Δέν θα ύπετίθετο τούτο, καθόσον έχτε δψιν λίαν νεανικήν. Πώς διάγετε ένταυθα;

— Κάλλιστα.

— Άλλ’ έν Ουαλλενσταίν διήγετε όπως ένταυθα;

— Άσπραλλάκτως, άγιε Δέσποτα, μόνον ότι...

— Μόνον ότι;

— Με ήνώχει τή κλίμα.

— Και μετηλλάξατε; Κακόν, τεκνίον μου. Πώς τις, άφιερούμενος εις τή Θεϊόν, όφείλει να μένη έν φ τόσφ έταίεν αύτόν Τούτο, χωρίς να μεψμοιρη. ‘Η άναχώρησις σας άποτελεί άποστασίαν!

— Έγώ δέν έπεξήτησα άλλαγην κατοικίας, άγιε Δέσποτα. Ο Θεός αύτός άνέγνωσεν έν τή ψυχή μου και μοι τή έπέτρεψεν.

— ‘Η ήδονή, ήν σάς προϋξείει ή μεταγωγή, ώφειλε να άγάγη εις τή ν’ άποποιηθήτε αύτην. Εις μοναχός διοβιοί έν μέσφ σκληραγωγίων και στερήσεων.

— Τή έσκέφθη, άγιε Δέσποτα, άλλό μοι έφάνη, ότι θα ήρνούμην την θείαν χάριν· ένόμισα, ότι θα διεπραττον ούτω θανάσιμον άμάρτημα.

— Λειπόν ήθε έν άμφιβολία;

— Μόλιστα, άγιε Δέσποτα.

— Ποίος πνευματικός διέλυσεν τόν δισταγμόν σας;

Ο μοναχός Παύλος περιέπεσεν εις ένδοιασμόν.

— Δέν έξωμολιγήθη, άγιε Δέσποτα.

— Έπεχειρήσατε την πορείαν χωρίς να ενισχύσητε την ψυχήν σας; Κακώς έπράξατε, τεκνίον μου.

Ο Παύλος δέν άπεκρίθη.

— Ένταυθα έξωμολογήθητε ένώπιον τού προϊσταμένου σας;

Ο μοναχός έδίστασεν εκ νέου.

— Μάλιστα, άπεκρίθη διά φωνής ασθενοϋς, άλλά τή άπέκρυψε την άπορίαν μου.

— Θανάσιμον άμάρτημα, άπεκρίθη ό επισκόπος, παρατηρών ούτόν άτενώς.

Ο μοναχός ώχρίασε, χωρίς όμως και να ταπεινώση και τούς όφθαλμούς του. Έκ της άπροσδοκίτου τούτης ώχρότητος δέν διηυκρινίσθη άν έφοβήθη, ή αν ήγανακτησεν ό μοναχός Παύλος, όστις μετά τινος στιγμής προσέθηκε βαρέως και δι’ έπιμόχθου προσπαθείας:

— Έπελαθόμην, άγιε Δέσποτα.

Ο Θεοφιλ. Δουπίνος τόσφ σφοδρώς ήτένισε τόν Παύλον, ώστε ούτος, μή δυνάμενος να άντιστή, κατεβίβασε τούς όφθαλμούς, έν φ ό επισκόπος με άντίληψιν, ήτις προϋξείει μεγίστην κατάπληξιν, διαβλεπομένην έν αύτφ, έντι τόσφ άφελεί, άπεκρίθη:

— Ψεύδεσθε, τεκνίον μου· διπλή άμαρτία!... Σιωπήσατε· άλλως θέλω όμιλή Ιταλιστί.

Είτα, στραφείς προς τόν προϊστάμενον:

— Διατάξατε, ειπε, να έξέλθωσι πάντες, έξέλθετε δέ και ύμεις· θέλω να όμιλήσω μόνος μετ’ τού μοναχού Παύλου.

Ο προϊστάμενος έπένευσε και έξήλθεν, έν φ συνεξήρχοντο πάντες οί μοναχοί.

Έκάθησε λοιπόν ό επισκόπος, έλαβε στάσιν Ιερουροϋντος και παρετήρησεν άτενώς τόν Παύλον, Ισάμενον όρθιον εις άπόστασιν τριών μόλις

* Τή όνομα Παύλος Ισπανιστί μόν προφέρεται Ραίε, Ιταλιστί δέ Ραολε.

ἀπ' αὐτοῦ βημάτων, μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένῃ
πρὸς τὴν γῆν.

— Μοναχέ, πλησιάσατε.

— Ὁ Παῦλος ἐπλησίασε κατὰ δύο βήματα.

— Ἔτι πρὸς.

— Ὁ Παῦλος ἐπλησίασε περισσότερον.

— Γονατίσατε.

— Ὁ μοναχὸς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Οὐχί, ἅγιε Δέσποτα, ἀπεκρίνατο μελιχίως.

— Ὅχι;

— Ὅχι.

— Ὑμεῖς ἀρνείσθε νὰ κάμψητε τὸ γόνυ ἐνώπιον
προϊσταμένου σας;

— Ἀρνούμαι νὰ γονυπετήσω οὐχί ἐνώπιον προΐ-
σταμένου μου, ἀλλ' ἐνώπιον πνευματικοῦ. Ἄν γονυ-
πετήσω, ὀφείλω νὰ ἐξομολογηθῶ. Δύναμαι νὰ
ἀπόσχω τοῦ νὰ εἶπω τι, ὅταν μόνος ἐγὼ τὸ γιω-
ρίζω, οὐχὶ ὁμῶς καὶ νὰ ψευσθῶ, ὅταν ἐρωτηθῶ
ἐπὶ τούτου.

— Ἐγὼ δὲν ἀπήτησα παρ' ὑμῶν, ὅπως ψευ-
σθῆτε, ἀπεκρίνατο ὁ ἐπίσκοπος, συγκεκλιμένος ἐκ
τῆς τόσῃ ταπεινῆς, οὐχ ἤτερον ὁμῶς καὶ τόσῃ εὐ-
σταθῆς εἰλικρινείας τοῦ μυστηριώδους μοναχοῦ.

— Ἐγὼ ἀπαίτῶ τοῦτο παρ' ὑμῶν, ἅγιε Δέσποτα.

— Ἀλλὰ γινώσκете τοῦτο, ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ
σᾶς διατάξω, ὅπως ἐξομολογηθῆτε; Ἄγνοεῖτε
τούτο, ὅτι ἡ ἐξουσία μου ἐφ' ὑμῶν εἶναι ἀπεριό-
ριστος;

— Περιμένω, ὅπως με διατάξῃ ἡ Ὑμετέρα Θεο-
φιλία.

— Ὁ ἐπίσκοπος τὸν παρετήρησεν αὐτὸς, μετ' ὃ
ὡσεὶ ἡ ἐξέτασις τῆς εἰλικρινοῦς ἐκείνης καὶ περι-
αλγῆς ὀψεως μὴ ἤρκει, ὅπως διαλύσῃ τὴν ἐν τῇ
ψυχῇ του ἀπορίαν, ἐστήριξε τὸ λευκὸν αὐτοῦ μέτω-
πον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ κατεβυθίσθη εἰς ὠκεανὸν
σκέψων. Τέλος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε
διὰ φωνῆς γλυκείας:

— Υἱέ μου, ἐγὼ δὲν σᾶς διατάττω, οὐδὲ σᾶς
παρακαλῶ, διότι εἰμι βέβαιος, ὅτι, ἂν ἐγὼ παρε-
κάλουν, θὰ ἐξομολογησθε. Κρατεῖτε τὸ ἀπόρη-
τόν σας. Ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐντεῦθεν δὲν θὰ ἐχητε
πλέον ἀνάγκην νὰ ψεύδησθε καθ' ἐκάστην Παρα-
σκευὴν ἀπάναντι τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐξομολογήσεως.
Θέλω δώσῃ διαταγᾶς, ὅπως ἦσθε ἀπηλλαγμένοι
τῆς ἐξομολογήσεως ἐπὶ ἕν ἔτος, ὑπὸ τὴν ἐμὴν εὐ-
θύνην.

— Ὁ μοναχὸς ὑπέστη σφοδρότατον κλονισμόν· ἡ
γλυκεῖά του ὄψις κατεκλύσθη ὑπὸ ποταμοῦ δα-
κρύων, τὸ δὲ στήθος του διεσείσθη ὑπὸ λυγμῶν
φρικαλέων. Μετ' ὀλίγον ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἐπι-
σκόπου, ἀναβοῶν:

— Πάτερ, εἰσθε ἀγαθός. Πάτερ, εἰσθε ἀθῶρος.
Κατεκτήσατε τὴν καρδίαν μου. Ἐγὼ δὲν τρέμω
πλέον πρὸ ὑμῶν· σᾶς ἀγαπῶ μόνον. Ἐρωτᾶτέ με.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος, ἐγειρόμενος καὶ
ἀνεγείρων καὶ αὐτὸν φιλοστόργως. Ἐγὼ δὲν θὰ
σὲ ἀκούσω. Μ' ἐκάλεσας πατέρα· σημεῖον, ὅτι
τυγχάνεις εἰσέτι ἀγαθός. Εὐκόλως ἀναλύσεται εἰς
δάκρυα· τεκμήριον, ὅτι διατελεῖς εἰσέτι ὑπὸ τὴν
εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ. Ὁσφδῆποτε φρικταὶ καὶ ἂν
δύνανται νὰ ὄσιν αἱ ἁμαρτίαι σου, ἐγὼ ἐλπίζω,
ὅτι θέλει σωθῆ ἡ ψυχὴ σου. Καταπραυνῆθι, φαι-
δρύνῆθι καὶ ὅταν θὰ λήβῃς δὲν λέγω γαλήνην,
ἀλλ' ἡρεμίαν, θὰ με καλέσῃς. Ἐν οἰκδηῆποτε ὄρα
τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός, ὑφ' οἰκδηῆποτε ἀτμό-
σφαιραν, ἐγὼ θέλω προσέλθῃ. Ἐρρωσο.

— Τῷ ἔτεινε τὰς χεῖρας. Ὁ μοναχὸς ἐγονυπέτησεν,
ὅπως τὰς ἀσπασθῆ· ὁ ἐπίσκοπος ἀνήγειρεν αὐτὸν
καὶ τὸν περιεπτύχθη. Εἶτα, ἐξερχόμενος τοῦ δια-
λεκτηρίου, προσῆλθε παρὰ τῷ προϊσταμένῳ καὶ
τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπαλλαγὴν, ὑπὲρ τοῦ μοναχοῦ
Παύλου, ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεως τῆς ἐξομολογήσεως
κατὰ τὰς Παρασκευὰς καὶ καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς
ὥρισμένας ἡμέρας. Μετ' ὃ, ἐπιβὰς ἡσυχίᾳ τοῦ
ὀχήματός του, ἠτοιμάσθη διὰ τὴν κάθοδον, ἐνῶ
ὁ προϊστάμενος παρετήρησεν αὐτὸν ἀπομακρυνόμε-
νον, ἐκθαμβὸν ἐκ τῆς μυστηριώδους ἐπιδράσεως,
ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ εἶναι εἶχεν ἐξασκήσῃ ὁ Ἰσπανὸς
μοναχός.

— Παρήλασεν ἔκτοτε μακρὰ σειρὰ μηνῶν, χωρὶς ὁ
ἐπίσκοπος νὰ λάβῃ εἰδησίην τινὰ περὶ τοῦ μοναχοῦ
Παύλου. Ἀπαξ μόνον ἠρώτησε περὶ αὐτοῦ ἕνα
μοναχόν, προσελθόντα παρ' αὐτῷ καὶ κομίζοντα
τὴν δεκαπενθήμερῃ κατάστασιν τοῦ κοινοβίου·
ἐπληροφόρηθῃ δὲ παρὰ τούτου, ὅτι ὁ Παῦλος
εἶχεν ὑποστῆ πρὸ τινος λιποθυμίαν ἐν τῷ διαλε-
κτηρίῳ καὶ ὅτι παρήλαθεν εἰκοσιτετράωρον ἕως οὗ
ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του· ὅτι ἔκτοτε καὶ ἐντεῦ-
θεν ἐτρέπετό πως ἐπὶ τὰ χεῖρα· ὅτι διετήρει μὲν

πάντοτε σῶον καὶ ἀκέραιον τὸ εὐθυτενές καὶ ὑπε-
ρήφανον βάδιμά του, ὡς ἐπίσης τὸ σπινθηροβο-
λοῦν τῶν μελανωιάτων ὀφθαλμῶν του, ἀλλ' ὅτι,
παρὰ ταῦτα, παρετηρεῖτο ποιά τις καταπόνησις,
αἰσθητὴ τις κατάπτωσις, ἐν αὐτῷ. Ἴδου πᾶν ὃ, τι ἐπλη-
ροφορήθη ὁ ἐπίσκοπος περὶ τοῦ μοναχοῦ Παύλου.

— Πρωτὰν τινὰ χειμερινὴν, περὶ ὥραν τρίτην, ἀφυ-
πνίσθη ὁ ἐπίσκοπος, ἀκούων σφοδρὰ θυροκοπή-
ματα. Ἔσυρε λοιπὸν τὸ νῆμα, ὅπερ ἦν προσηρ-
μοσμένον εἰς τὸ κλειθρον, καὶ ἐκάλει τὸν πρωϊνὸν
ἐπισκέπτην νὰ εἰσέλθῃ, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἤναπτε
τὸν λύχνον.

— Βῆμά τι ἐλαφρὸν καὶ εὐκίνητον ἠκούσθη ἐπὶ
τῶν κλιμάκων, μετ' ὀλίγον δὲ εἰσῆρχετο μία χω-
ρική εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Θεοφιλ. Δουπίνου.

— Ὁ ἐπίσκοπος παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ περιερ-
γείας τόσῃ μείζονος, καθόσον ἡ μορφὴ τῆς γυναι-
κὸς ταύτης τῷ ἐτύγχανεν ἐντελῶς ἄγνωστος. Θαυ-
μασίας καλλονῆς, μετ' ὀφθαλμοῦς μελανωιάτους
καὶ σπινθηροβολοῦντας, μετ' πλουσίαν ἐβενόχρουν
κόμην καὶ μετ' ἐλάγχρουν πως τὸ δέγμα, ἠμιλλᾶτο
πρὸς τὰς ὠραίας ξανθὰς παρθένους τῆς Val
d'Aosta. Ἐπλήρη προσέτι ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ
ποδὸς τῆς, ὁ ὁποῖος βδισκρινέτο μικρὸς καὶ κομψό-
τατος, καίτοι ὑποδεδεμένος τὰ ἄκομψα ὑποδήματα
τῶν ὀρειτῶν.

— Τίς εἰσθε καὶ τί θέλετε, κόρη μου; ἠρώτη-
σεν ὁ ἐπίσκοπος.

— Ἄγιε Δέσποτα, ἀπήνησεν ἡ γυνὴ μετ' ὀφθαλμῶν
γλυκυτάτων, ὁ μοναχὸς Παῦλος τοῦ μοναστηρίου
τῶν Καμιλδούλων ἔχει ἐπειγόντως ἀνάγκην τῆς
ὑμετέρας παραμυθίας.

— Ἐκείνος σᾶς ἔστειλε· δὲν εἶναι ἀληθές; εἶπεν
ὁ ἐπίσκοπος.

— Ἐχει μεγάλην ἀνάγκην νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς
θρησκείας, ἅγιε Δέσποτα.

— Εἶναι ὄρρωστος;

— Πνέει τὰ λείσθια.

— Τότε ἐννοῶ τὸ ἐπεῖγον... Ἄναχωρῶ πά-
ραυτα. Ἀποσύρθητε, παρακαλῶ, κόρη μου, ἕως οὗ
ἐνδυσθῶ, καὶ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

— Σ' ἔδωκαν ἕνα σταυρὸ στὸν ὄμο καὶ σ' ἔδειξαν
τὸν Γολγοθᾶ. Τὸ θεῖκό σου κεφάλι ἕνα ἀκάνθινο
στεφάνι στόλισε καὶ τὰ χεῖρα σου σφικτοδέθησαν
μετὰ τὰ σχοινιά. Καὶ σύ, μεγάλε διαλαλητὴ τῆς Ἀγά-
πης, πῆρες τὸν ἀνηφορικὸν, τὸν ἀτέλειωτο δρόμον
τοῦ βουνοῦ.

— Τότε θυμᾶσαι; Τὰ πόδια σου λυγίσανε κάτω
ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ σου...

— Κ' ἦσαν Θεός...

— Τὸ στεφανί ἐμπηγε τ' ἀγκάθια του στὸ κεφάλι
σου καὶ τὰ σχοινιά ματώναν τ' ἅγια σου χεῖρα.

— Τώρα τὸ βουνὸ πρόβαλεν. Ὁ μαῦρος σταυρὸς
στήθησε στὸ καταραμένον χῶμα καὶ μυτερὰ καρφιά
τρύπησαν τὸ κορμί σου.

— Τὸ στόμα σου λαχτάρησε λίγο νερό, καὶ σὲ πο-
τήσαν ξεῖδι...

— Ἦσουν ζωντανὸς ἀκόμη, καὶ τὸ μάτι σου, τὸ
ἠρεμό σου μάτι, μετ' ἄσβυστο χαμόγελο κύτταξε
ὄλη τὴν πλάσι.

— Κ' εἶδες χαμογελῶντας δίπλα σου τοὺς δυὸ κα-
κούργους, πού ὁ θάνατος ἀδέλφωρε μ' ἐσένα...
Εἶδες τὸν φρονιάδε, πού τὸν πεθαιμὸ σου φύλα-
γαν. Εἶδες ἀκόμη τὴν πόλι, πού σὲ σταύρωνε.

— Μὰ πάλι χαμογέλασες.

— Καὶ τὸ μάτι σου ὑστερα πέταξε πρὸς μακρὰ,
ἐκεῖ πού δὲν ἔφθανεν ἀνθρώπου νοῦς.

— Τότε εἶδες... εἶδες...

— Ὡ, τί ἦταν ἐκεῖνο πού εἶδες καὶ ἄστραψαν τὰ
μάτια σου;

— Τί εἶδες καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο σβύστηκε σὲ
μὰ βουβὴ κατάρα καὶ τὸ κεφάλι σου ἔγυρε πικρα-
μένο, καὶ ἡ θεϊκὴ σου φωνὴ τὸν ἀναρχο Πατέρα
σου προσκάλεισεν;

— Ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ Πνεῦμά σου παρέδωσες,
μεγάλε διδάσκαλε τῆς Εἰρήνης...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΕΔΟΘΗ

— Ὅταν ἀπὸ ἐλαφρότητα, ἀπειρίαν, ἢ ἀδυναμίαν
δώσωμεν τὸν λόγον μας καὶ δεσμευθῶμεν δι' ὑπο-
σχέσεως, τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα, ὅτι δὲν θὰ
δυνιθῶμεν νὰ τηρήσωμεν, πρέπει νὰ σιγήσωμεν
θυσιαζόμενοι, ἢ νὰ ὁμολογήσωμεν ἀπεριφρόσως;

— Μία γυνή, ἂν κάμῃ τὸ πρῶτον, εἶναι ἡρώϊς, ἂν
τὸ δεύτερον, εἶναι τιμὰ καὶ εἰλικρινής.

— Διὰ τοῦ γάμου, ὅστις εἶναι τὸ σπουδαιότερον
γεγονὸς τοῦ βίου τῆς γυναικός, ἡ θύρα ἀνόλγεται
πρὸς τὸν Παράδεισον ἢ τὴν Κόλασιν.

— Δὲν θὰ διστάσω νὰ συστήσω λοιπὸν τὴν ταπει-
νὴν εἰλικρινεῖαν ἀπὸ τὸν ἠρωισμόν.

— Καὶ ὁμῶς ἡ εἰλικρινεῖα, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλῶ,
κοστίζει περισσότερον, διότι ἐπιβάλλει νὰ ὁμιλήσῃ
τις, ἐνῶ ὁ ἠρωισμὸς περιορίζειται εἰς τὴν σιωπὴν.

— Πολλάκις ὁ ἠρωισμὸς δὲν εἶναι ἄλλο τι, παρὰ
δειλία, ἀσθένεια χαρακτῆρος, ἀτολμία.

— Πολλάκις καὶ ἀπὸ νοηρότητα δὲν ἀνακαλοῦν
τινες τὸν λόγον των, δὲν θέλουν νὰ ἀναδράμουν
τὸν διανυθέντα δρόμον, καὶ ὅταν ἀκόμη διαπι-
στῶσιν, ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς ἄγει εἰς κρημόν!

— Πολλαὶ ἐκ τῶν μνηστευμένων διερχομένην τὴν
ὑπόσχεσιν των τὴν παραμονὴν ἀκριβῶς τῆς τελέ-
σεως τοῦ γάμου, διότι τότε διεπίστωσαν, ὅτι
ὑπῆρχε μία ἀνεξάλειπτος κηλὶς εἰς τὸν βίον τοῦ
μνηστήρος, πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ συνδεόντο παντο-
τεινᾶ. Ἄλλοτε πάλιν ἀποκαλύπτεται διχογνωμία
χαρακτῆρος. Αὐτὸς, ἄλλως τε, εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς
τῶν ἀρραβῶνων.

— Δι' αὐτῶν οἱ νέοι γνωρίζονται καλλίτερον, δι'
αὐτῶν δοκιμάζουσι τοὺς ἄλλους καὶ ἐκντάς. Πολ-
λάκις μία ἀντιπάθεια, τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζον μικράν,
καὶ ὑπέθετον, ὅτι θὰ νικήσουν, γεννᾶται καὶ ὀγ-
κοῦται· οὐχὶ σπανίως, εἰς παλαιὸς ἔρος, νομισθεὶς
σβεσμένος, ἀναφαίνεται κυρίαρχος ἐπικίνδυνος. Τί
πρέπει τότε νὰ κάμῃ τις;

— Πρὸ τοῦ γάμου, ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν πρὸ
αὐτοῦ, ἡ νέα εἶναι τελείως ἐλευθέρη· καλλίτερον
νὰ παλαίσῃ μίαν στιγμὴν πρὸς ὅλα τὰ κοινωνικὰ
καλύματα καὶ τὰς ἐπικρίσεις, παρὰ νὰ παλαίῃ
ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ζωὴν πρὸς τὴν ἀθλιότητα.

— Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν εἶναι λυπηρὸν
διὰ τὴν κόρην νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα, διότι
διακρίνει πάντοτε, ὅτι ὁ μνηστὴρ τῆς δὲν τὴν
ἀγαπᾷ ἢ εἶναι ἔτοιμος νὰ ἀγαπήσῃ ἄλλην, πάλιν
ὀφείλει νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις τῆς καὶ νὰ
διαρρήξῃ πᾶσαν σχέσιν.

— Τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἄνδρα διὰ
μόνης τῆς δυνάμεως τοῦ δικαίωματος, εἶναι
πρᾶγμα πολὺ θλιβερόν καὶ πολὺ ἐπικίνδυνον τὴν
στιγμὴν, καθ' ἣν ὑφίπνεται τὸ μέλλον μιᾶς οἰκο-
γενείας.

— Ἡ εἰλικρινὴς πρᾶξις τῆς νεάνιδος, διαλυούσης
ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸν ἀρραβῶνα, θὰ τὴν
ἐξάρῃ μᾶλλον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀνδρός.

— Ὅταν διαλύσεται ὁ ἀρραβῶν, ἀποδίδονται ἀμοι-
βαίως ὅλα τὰ δῶρα καὶ τὰ ἐνθύμια. Μόνον αἱ
ἐπιστολαὶ δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν κανόνα αὐτόν· ἐν
τούτοις ἐκατέρωθεν καταστρέφονται. Ἡ ἀπόδοσις
τῆς ἀλληλογραφίας θὰ ἐσήμαινε περιφρόνησιν.
Τοιαύτη δὲ δὲν πρέπει νὰ δεχθῆ οὔτε καὶ πρὸς
τὸν ἀπομακρυνόμενον μνηστῆρα.

— Μία ἐξήγησις δι' ἐπιστολῆς τῶν λόγων τῆς διαρ-
ρήξεως τῶν ἀρραβῶνων εἶναι προτιμητέα τῆς διὰ
ζώσης, ἣτις, ἄλλως τε, εἰμπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς
παρεκτροπᾶς. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ πρέπει,
πλέον ἢ ποτέ, νὰ κρατηθῆ ἡ ἀξιοπρέπεια.

ΙΑΝΘΗ

ΓΝΩΜΑΙ

— Ἄνευ τῆς ἀθωότητος, τῆς ὑγείας καὶ τῆς
ἀνεξαρτησίας, ἡ παιδρότης δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ.

— Ἡ ἀγωνία εἶναι ἡ ἐνδειξις, ἡ προειδοποιούσα
τὸν κίνδυνον.

— Ἐμείνος ποῦ σπουδάζει ἑαυτὸν, χρησιμοποιοῖ
κάλλιστα τὸν καιρὸν του.

— Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἐνὸς καθήκοντος, πολ-
λάκις ἀπομένει εἰς τὴν ψυχὴν κάτι ὡσάν τύψις,
διότι δὲν ἐγένετο κάτι πλεότερον.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΕΡΑΣ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΜΕΓ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ίδου ο Νυμφίος!

Με την γλυκείαν μελωδίαν και τον προτροπετι- κόν ρυθμόν του τροπαρίου αυτού, έμβλίνομεν, ώς δια προανακρούσματος, εις την μεγαλοπρεπή ανα- παραστάσιν του φρικτού Δράματος, τής υπερφουδς έποποιίας, την όποιαν έπλεξάν ποτε ή άκρα αγα- θότης συγκαταβάνας Θεού άφ' ενός και ή είδεχθής Ιταμότης λυσσαινόντων ανθρώπων άφ' έτέρου.

Έν τούτοις ούδέν μās άποκαλύπτει εκ τής έπερ- χομένης τραγικότητος ο Ύμνος αυτός, αλλά, μεθυ- στικός και παρήγορος, μās άναγγέλλει την προσέγ- γισιν του Νυμφίου.

— Ίδου ο Νυμφίος έρχεται εν τώ μέσω τής νυκτός!

Ο Νυμφίος « ο κάλλει ώραιος » φθάνει κατά μέσας νύκτας, ένφω το πυκνόν σκότος κυριαρχεί. Έρχεται δια να τσέση τους γάμους του και να προσκαλέση εις τās πανηγύρεις του όλους εκείνους, οι όποιοι τον αναμένουν άγρυπνοι. Άλλαχού γίνε- ται λόγος δια τās δέκα Παρθένους, εκ τών όποιων αι πέντε έφάνησαν φρόνιμοι, αι δε άλλαι μωραί. Έκει φαίνεται κατάδηλος ή άμοιβή, ή όπρία έπι- φυλάσσειται εις όλους εκείνους, οιτινες, προβλεπτικοί και προνοητικοί, άγρυπνοι και έχέφρονες, σύρι- σκονται έτοιμοι προς προϋπάντησιν του εξαίφνης έμφανιζόμενου Νυμφίου. Τά αγαθά τής συμμετο- χής εις την χαράν περιμένουν τους μέν ή θλίψις δια τον άποκλεισμόν, την έξωσιν, την άπομάκρυν- σιν, αναμένει τους άλλους... Και ο Νυμφίος είναι πλέον άμετάπειστος.

Ω! τον ώραιον αυτόν συμβολισμόν, τον όποιον έφιλοτέχνησε τόσον εικονικώς και τόσον παραστατικώς ή Έκκλησία μας! Ω, το γλυκν και τρυφερόν μαθημα, το όποιον με τρεις μουσικούς τόνους μās παρέχει! Έμβλιθύνετε περισσότερον εις αυτόν και θέλετε ίδει, ότι περιβάλλει μίαν αίωνίαν αλήθειαν.

— Ίδου ο Νυμφίος έρχεται...

Και υπό τους ήχους αυτούς προβαίνει ή γλυκεία μορφή του Ναζωραίου άκανθοστεφής, αλλά πάν- ποτε ήρεμος, ώσαν να μās λέγη:

— Μετά την θλίψιν ή χαρά, μετά το φρικτόν Πάθος ή γηθόσυνος Άνάστασις.

‘Η ξηρανθείσα συκη.

Ο Ίησοϋς, κουρασμένος από την όδοιπορίαν, έπιστρέφων εις την Ιεράν Πόλιν, έπεινάσεν. Είδε παρά την όδόν μίαν συκήν, την έπλησίασε δια να δρέψη άπ' αυτής τον καρπόν της. Άλλ' ή συκη ήτο άκαρπος. Έπ' αυτής ούδέν άλλο εύρίσκειτο, παρά φύλλα μόνον. Τότε ο Χριστός κατηράσθη την συκήν.

— Του λοιπού να μη καρποφορήσης, τής είπε.

Και ή συκη παραχρήμα έξηράνθη προς μεγάλην έκπληξιν και θαυμασμόν των μαθητών του Ίησοϋ.

Οτι οι καρποι δια την συκήν, τούτο και αι σύ- γνευσις πράξεις δια τον άνθρωπον. Άν περιμένη τις από το δένδρον τούτο να μεταδώση σϋκα εϋ- χυμα και καλλίγευστα, από την ανθρωπίνην ψυχήν δικαιούται ν' αναμένη την μετάδοσιν κοινωφελούς δράσεως, αγαθών έργων, πολυτίμου ταλάντου' άλ- λως ή τύχη τής συκής τον αναμένει. Δησμονείτε το τί γίνεται εις την πραγματικότητα;

Πάν δένδρον, το όποιον δεν καρποφορεί, το κόπτονσι, το ρίπτουσιν εις πϋρ και καίεται.

Οι άχρηστοι εις την κοινωνίαν, εις την οικογέ- νειαν των, εις το έθνος, οι άρνηθέντες να προσφέ- ρωσιν εις ταϋτα τās δυνάμεις, δια των όποιων έπροικίσθησαν, ρίπτονται εις την πυράν τής κοι- νής περιφρονησεως όταν ζώσιν, ή δε λήθη θα καλύψη με τον πυκνόν της και άδιαπέραστον πέ- πλον το όνομά των και την ύπαρξιν.

Ουαι υμίν!

‘Η δικαία άγανάκτησις όμιλεί. Βλέπει την ύπο- κρισίαν να όργιζ, άντιλαμβάνεται την εκμετάλλευ- σιν τής άρετής και την έξαχρειώσιν των ταγών, εις ών την φύλαξιν την ενεπιστεϋθήσαν, κατανοεί το βράθυρον το άπόκημον, προς ο άμετακλήτως φέρεται ο άνθρωπος, και ύποϊ την φωνήν, δια να πατάξη, δια να σηλιτεϋση, δια να καυτηριάση.

— Ουαι υμίν, οι όποιοι με τās πράξεις σας και με την διαγωγήν σας άποκλείετε την σωτηρίαν των όμοίων σας. Ουαι εις υμάς, οιτινες δεν άπο-

δειλιάτε εις ούδεμίαν κατάχρησιν, εις ούδεμίαν αίσχροκέρδειαν και άδικίαν. Άλλοίμονον και τρισαλλοίμονον εις σās, που αξιούτε να όδηγήτε τους άλλους, ένφω σεις εισθε τυφλοί, σεις, οι όποιοι έπιτηδεύεσθε την έξωτερικήν παράστασιν και άμελείτε την έσωτερικήν άξίαν. Εισθε όμοιοι με τάφους, κεκολλημένους έξωτερικώς, εις τους όποίους όμως κρύπτεται ή σητεζών και ή άκα- θασία...

Αυτά λέγει ή δικαία άγανάκτησις δια του στό- ματος του Ίησοϋ, αυτα θ' άκουσθώσι μίαν άκόμη φοράν, ώς μās τās διέσωσαν ο ευαγγελιστής και άπόστολος.

Τά πρόσωπα, προς τās όποια άπηυθύνοντο αι έπιπλήξεις αυται, έξέλειπν, άλλ' άγά γε αι κακίαι των δεν έπιπολλάζουσιν άκόμη και σήμεραν;

Κύριε, ή εν πολλαίς άμαρτίαις...

‘Η κοινωνία συνήθως έπιρρίπτει εις την γυ- ναίκα τās μεγαλειτέρας κακίας. Και μεταξύ των κακιών αυτής, την πορνείαν έθεώρει και θεωρεί έτι ως την χειρίστην.

Και όντως, τίνα πλέον ύπολείμματα ανθρωπι- σμού και άρετής δυνατόν να έχη το σώμα εκείνο το πωλούμενον πότ' έδω, πότ' εκει, και ή ψυχή, ή εκβακχευμένη από τους φρικτασμούς άκορέστων παθών και παντοτεινά διερεθιζόμενων όρξέσεων;

‘Η πόρνη είναι οτι ή τρυξ εις τον πίθον, είναι ή ύποστάθμη τής κοινωνίας, ο, του όποιου και ή προσέγγισις άποπνέει το μόλυσμα, την χλεύην, το αίσχος.

Και όμως μία τοιαύτη έξοκείλασα ύπαρξις έπλη- σίας τον Ίησοϋν, έπιχευσα μύρον και δάκρυα.

— Ω! τής Ιταμότητος! εφώναξαν τότε οι ύπο- κριται.

— Ω! τής αίσχύνης! επαναλάμβανον εκείνοι, οι όποιοι ειχον έξαγοράσει την εκτίμησιν του κό- σμου δια τής ύτοκρυσίας και τής άνειλικρινείας.

‘Η πόρνη τρέμουσα έφοβείτο την όργην του Ίησοϋ και άνέμενε την καταδίκην της. Άλλ' Εκεί- νος, ο ‘Οποίος ειχεν έπιγράψει ποτε το: «ο άνα- μάρτητος πρώτος βαλέτω τον λίθον». Αυτός δεν ήδύνατο να παραγνωρίση την δύναμιν των δα- κρύων, τās όποια έμύρονεν ή εύωδία τής άγνης μετανοίας, τής συντριβής, τής ταπεινώσεως. Την άνήγειρε, την έστήριξε, την έδέχθη.

Εις βίος άκαλασίας και άσελγείας, βίος έναγής και έπαισχυντος, έτάφη υπό την δίην των δα- κρύων μετανοούσης καρδίας, και ή πόρνη άπεδόθη, άγνή πλέον και άποκαθαρθείσα, εκει, οθεν ειχε ποτε εκπέσει.

Τά δάκρυα τής πόρνης έστέρρευσαν άρά γε εις τās βλέφαρά μας και την μετάνοιαν της θ' άπο- φεύγωμεν άκόμη έπι πολύ;

‘Η διαθήκη τής άγάπης.

Μετα τον μουσικόν δειπνον, ένφω υπό τον ένα- στρον τής θαλπερās έκεινης χώρας οϋρανόν ώδή- γει τους έναπομειναντας ένδεκα μαθητάς του ο Διδάσκαλος, βαίνων ευθύ και άπαρεγκλίτως προς το μυστήριον, ήρχισε να άπευθύνη προς αυτούς την ύστάτην αυτού διδαχήν.

Οι πλούσιοι επιθάνατοι συντάσσουν τās διαθή- κας των, κληροδοτούντες εις τους έπιγιγνομένους πλούτιον υλικόν και φθαρτόν. Ο γλυκός Ναζω- ραίος, ο μη έχων που την κεφαλήν κλίται, δεν ειχε να κληροδοτήση παρόμοιον.

— ‘Η βασιλεία ή έμη οϋκ έστιν εκ του κόσμου τούτου, άπεκρίθη εις τον Πιλάτον.

Και ο πλούσιος τής καρδίας του, το θησαυροφυ- λάκιον τής ψυχής του, ήνοιχθη. Ηνοιχθη δια να ειπή, ν' άποκαλύψη τās αίωνίας αληθείας τής άγάπης, τής γαλήνης, τής αυτοθυσίας, τής αυτα- παρνήσεως. Κάθε λέξις τής όμιλίας εκείνης είναι και εις άδάμας, κάθε φράσις και εις διαλαμπής άστειρισμός του ήθικου στερεώματος. Τίνα πρώτην και τίνα ύστάτην τις να έξάρη;

Ραγδαίαι αι ύπέροχοι αλήθειαι, άποτελοϋσι συστοιχίας πυκνάς.

— Νϋν έδοξάσθη, λέγει, ο υίος του Άνθρώπου.

Νϋν, οτε το μαρτύριον έφθασεν, οχι οτε ο ένθου- σιασμός του λαού τον περιέβαλλε με βάρια και με πανηγυρικās ύποδοχάς. Άλλ' όταν προβάλλουσιν ή χλεύη, ο σταυρός, ο άκάνθινος στέφανος. Το μαρτύριον άποτελεί την δόξιν των ύπερόχων ψυχών.

— Οϋκ αφήσω υμάς ορφανούς, προσθέτει περαι- τέρω. έτι μικρόν και ο κόσμος με οϋκέτι θεωρεί, σεις δε θεωρείτέ με.

Την έννοιαν των φράσεων εκείνων δεν ένόησαν τότε οι άφελεις άλιεις, αλλά σήμεραν οϋδεις είναι εκείνος, οστις δεν άντιλαμβάνεται.

— Αυτη έστιν ή μεγάλη έντολή: ίνα αγαπάτε άλλήλους, καθως ήγάπησα υμάς.

Και αν έτι παραναλώσιν όλα τα κειμήλια τής Χριστιανικής διδασκαλίας, και μόνη έξ όλων αυ- των άπομείνη ή έντολή αυτη, ο Χριστιανισμός οϋδέν έχει να χάση. Μήπω; δεν είναι ή θρησκεία τής άγάπης και τής φιλαλληλίας;

— Εί ο κόσμος υμάς μισεί, γινώσκειτε, οτι έμε πρώτον υμών μεμίσηκεν. Εί εκ του κόσμου ήτε, ο κόσμος αν το ίδιον εφίλει...

Ίδου μία φράσις, ή όποια πρέπει να παρακο- λουθή όλους τους διωκομένους ενεκα τής αλη- θείας: είναι ή μόνη αληθινή και ασάλευτος παρη- γορία των θλιβομένων και ταλαιπωρουμένων ψυ- χών. Πολλάκις το μίσος είναι πολυτιμότερον τής άγάπης, τής ένόχου συμπαθείας προτιμητέος ο φθόνος και ή καταδίωξις εκ μέρους των έναγών. ‘Η δόξα έξαγοράζεται πολλάκις δια του μαρτυρίου και έπαληθεύει το λόγιον του Χριστού:

— Νϋν έδοξάσθη ο υίος του Άνθρώπου.

‘Ηλι, ‘Ηλι...

‘Ολα αι προφητεiai έξεπληρώθησαν. ‘Οτι προείπον ο Δαυιδ και ο Ησαϊας, ο Ζιχαρίας και ο Έκκλησιαστής, εν προς εν έπεκυρώθησαν δια του μαρτυρίου.

— «Διμεμρίσαντο τās Ιμάτιά μου έαυτοίς», προεί- πεν ο μέν. «Τον νότον μου έδωκα εις μάστιγας», συμπληροί ο έτερος. «Ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη», ανακράζει περαιτέρω και συμπληροϋσιν αι Γραφαί: «Οι τούτν οϋ συντριβήσεται αυτού» και «Οψονται εις ον έξεκέντησαν».

Ο γλυκύτατος Διδάσκαλος έπροδόθη, εκρίθη προκατάδικος, ενεταίχθη, ύβρίσθη, έστεφανώθη με άκάνθας, έσταυρώθη, έποτίσθη όξος και χολήν.

Ω! το μικρόν ποτήριον τής θυσίας!

Άλλ' αυτα ύπέστη καρτερικώς ο πραϋς Ίησοϋς. Πρδ ένός μόνον κατεξανέστη ή ανθρωπίνη καρ- δια του: πρδ τής έγκαταλείψεως.

Είδε τους μαθητάς του να τον έγκαταλείπωσι, τους ευεργετηθέντας να τον έμπαιζωσι, τους Ια- θέντας υπ' αυτού να τον περιφρονώσι. Και από του ύψους του μαρτυρικού του Σταυρου εφώναξε το:

— ‘Ηλί, ‘Ηλί, λαμά σαβαχθανί!

‘Η έγκατάλειψις είναι μικροτέρα τής χολής, φρικωδεστερα και του θανάτου.

‘Η ζωή εν τάφω.

Και άφου εκλινε την κεφαλήν, καρδέωκε το πνεϋμα.

‘Η κακία ειχε πλέον Ικανοποιηθή. ‘Η άμαρτία άνεκουφίσθη. Άπηλλάγη τής φοβερās μάστιγος, ήτις την ήλεγχε καθ' έκαστην και εφόνευσεν εκεί- νον, του όποιου ή φωνή ήτο επικίνδυνος δι' αυ- τήν. Το στόμα αυτο πλέον δεν λαλεί, και ‘Εκεί- νος, ο ‘Οποίος έκαυχάτο, οτι δύναται να κρημνιση τον ναόν του Θεου και εις τρεις ήμέρας να οικο- δομήση αυτόν, μένει τώρα πτώμα άπνουν και άδρανές έπι του σταυρικού ξύλου.

— Άλλους έσωξεν, έβρυχάτο κάτω ή μοχθηρία: έαυτον οϋ δύναται σώσαι.

Το γυμνόν, το ήμαγμένον, το λογιζόμενον, το κάτισχον σώμα του Χριστου ζητεί τώρα την ανα- κοϋρψιν ένός άπλου τάφου.

Ο Ιωσήφ έμφανίζεται. Ζητεί το πτώμα του Ίησοϋ και το κηδεύει. Τά μϋρα περιβάλλουσι το σώμα του και ‘Εκείνος, ο ‘Οποίος άπέθανεν ως ο χειρότερος των ληστών, κηδεύεται τώρα ως βα- σιλεύς.

Δύει πλέον ο ήλιος τής Παρασκευής, οτε το σώμα του Ίησοϋ έναποτίθεται έπι του μνημείου. Οι άποδυρμοι των γυναικών άποτελοϋσι τον έξό- διον προς τον μέγαν Μάρτυρα ύμνον.

‘Αλληλούια!

Πρδ τον ζωήρρευτον τάφον σπεύδουσιν αι μυρο- φόροι, προς τον τάφον εκείνον, ο όποίος έδέχθη την ζωήν και το φως, την αλήθειαν και την αιω- νιότητα. Πρδ τον πανίσρον τάφον του Σωτήρος στρέφονται ή πληθϋς των αίώνων και ή σωρεία των εθνών, και περι αυτον εν συντριβή και κατα- νύξει ψάλλουσιν: ‘Αλληλούια!

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΝΕΙΑΤΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

Αδελφήν την σιγμήν, που ένας όξυς και αφόρητος ρευματισμός όργιάζει εις τὸ ἀριστερό μου γόνατο, θυμοῦμαι ἕνα δάσκαλο, πού εἶχα πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια. Τὸν θυμοῦμαι ἔτσι καθὼς ἦτο ἐκ γενετῆς ξαναμαρμαμένος, μετὴν κυρτωμένην ῥάχην του καὶ μετὰ τὰ δύο γυαλιὰ, καθάλλα στήν πλαταιά του μύτη. Κάθε φορὰ, πού μ’ ἔβλεπε νὰ πίνω ἰδρωμένον νερό ἢ νὰ θαυμάζω τὰ στρογγυλά ποδαράκια καμμιᾶς συμμαθητρίας μου, μ’ ἔλεγε μετὴν στερεότυπον φωνήν του — τὸ μόνον πρᾶγμα πού μαζὺ μετὸν ἦγον τῆς καμπάνας τοῦ χωριοῦ μου δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἐξέλιξιν καὶ δὲν ἤλλαξε τόνον — μ’ ἔλεγε λοιπόν :

— Πρόσεχε νὰ περνᾷς φρόνιμα τὴν νεότητά σου, γιὰ νὰ ἔχῃς εὐτυχισμένα γεράματα!

Δυστυχῶς δὲν ἦτο μόνος ὁ δάσκαλός μου, πού ἐβασίλευε εἰς αὐτὴν τὴν λογικὴν. Ἀπαντᾷται εἰς ὅλους, οἱ ὅποιοι πρὸς ἐκείνην τὸ εὐέλπι ἀρωγήριον καὶ εἶδιν τὰ μιλλιὰ τους νὰ παίρνουν τὸ χροῦμα τῆς περιστερᾶς τοῦ Νῶε. Δὲν ἔβουρω ἂν ἀπὸ φυσικὴ ζούλεια ἢ ἀπὸ ἀνόητη... φρονιμάδα θέλουν νὰ βάλουν φραγμὸν σὲ κάθε νεανικὴν ὁρμήν. Ἀπορῶ ὁμῶς πῶς δὲν σηκώθηκαν κινένα ἀνοξιάτικο πρῶι νὰ πιάσουν τὰ τριαντάφυλλα, τῆς ἀμυγδαλιῆς, τῆς μαργαρίτης καὶ νὰ τῆς ποῦν :

— Σταθῆτε! Ἐφέτος δὲν θ’ ἀνθίσετε κρύψτε τὴν δύναμίν σας. Ζαρώστε, κουκουλωθῆτε. Περιμένετε... σὲ λίγο θάρθῃ ὁ χειμῶνας τότε νὰ πρασινίσετε, τότε νὰ βγάλετε λουλούδια, τότε νὰ δώσετε καρπούς.

Μὲ φαίνεται, ὅτι θὰ προτιμοῦσαν νὰ ξεριζωθοῦν αὐτὰ τὰ φυτὰ, παρὰ ν’ ἀναγκασθοῦν νὰ χαμογελοῦν μέσα εἰς τὴν λάσπη καὶ τὸ χιόνι τοῦ Νοεμβρίου.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἂν, ἀντὶ νὰ τρέχουμε πρῶι πρῶι τὴν πρωτομαγιά νὰ πιάνουμε τριαντάφυλλα καὶ μάγουλα, καθώμασταν κάτω ἀπὸ τὰ παλιώματα καὶ χαϊδεύαμε τὰ ἐξώφυλλα τῆς γραμματικῆς μας, δὲν θὰ εἶχαμε τότε τοὺς φοβεροὺς πόνους τῶν ρευματισμῶν. Καὶ ἂν ἀκόμη, ἀντὶ νὰ ξενοχτοῦμε σὲ κάποιον χορὸν ἢ νὰ τριγυροῦμε πίσω ἀπὸ μιὰ νεάνιδα, μέναμε εἰς τὸ σπίτι μας καὶ διαβάζαμε τὸν βίον καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, δὲν θὰ αἰσθανόμην τότε τὰ γόνατά μας νὰ λυγίζουν σὰν καλαμιές στήν πρώτην συγκίνησιν.

Κατὰ τὸν ἴδιον λόγον οὔτε ἡ ἀμυγδαλιά, ἂν ἐκρυπτε τὴν δύναμίν της τὸ καλοκαίρι, θὰ ἔμενε ἔτσι ζαρωμένη ὀλόκληρον χειμῶνα, οὔτε ἡ τριανταφυλιά, μέσα εἰς τὸ κρύο καὶ τὴν παγωνιά, θὰ μεταβάλλουσαν εἰς ἀγκάθι.

Ἡ φύσις μᾶς ἔδωσε τὴν δύναμιν νὰ τὴν χαροῦμε, νὰ τὴν ἀπολαύσουμε στὰ νειάτά μας. Κάθε παράβασις τῶν διαταγῶν τῆς φύσεως τιμωρεῖται πότε μετὰ φυσικὰ ἀντίποινα, ἀρρώστειαι καὶ τέτοια, καὶ πότε μετὰ ἄλλα σκληρὰ, πολὺ πειρὸ σκληρὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Ποῖός π. χ. δὲν προτιμᾷ ἕνα φοβερὸ δοντόπονο ἀπὸ τὸ κοροϊδευτικὸ χαμόγελο μιᾶς μικρούλας, τὴν σιγμήν, πού θὰ μᾶς ἔβλεπε νὰ ἀκουμβοῦμε τὰ ξασπρισμένα μουστάκια μας εἰς τὰ δροσερὰ τῆς χεῖλης; Τὴν σιγμήν ἀκριβῶς ἐκείνην καταπατοῦμε τὸν φυσικὸν νόμον, πού ὤρισε μετὰ τ’ ἄσπρα μουστάκια καὶ ἄπρη καρδιά, καὶ ἡ καταπάτησις αὐτῆ τιμωρεῖται μετὰ τὸ ἀπαίσιο γέλιο, τοῦ ὁποῦ ὅλοι μας ἀπὸ λίγο πήραμε σκληροτάτην πείραν...

Ὅσο γιὰ μένα, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου μετανοημένος γιὰ ὅσες τρέλλες — ἡ φυσικὴ ὁρμὴ ὠνομάσθη τρέλλα — ἔκαμα στὰ νειάτά μου. Μπορῶ νὰ πῶ ἀκόμη, ὅτι οὔτε ὄνειροπολῶ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν.

Κάθε ἡλικία ἔχει τὰ βάσανά της. Θυμοῦμαι, ὅτι περισοτέραν ἀγωνίαν ἤσθανόμην στὰ εἰκοσὶ μου χρόνια, ὅταν συλλογιζόμην, ὅτι πιθανόν δυὸ ἀπαίσια κοκκαλάκια ν’ ἀνεπτύσσοντο κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο μου, παρὰ τότε, ὅταν συλλογιζόμην τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν μετὰ τὰ σκουλήκια πού θὰ περπατοῦν, σὰν σὲ πάγκο, μέσα στὰ αὐτιά, ἀφοῦ μετὰ λίγα χρόνια κλείσω τὰ μάτια. Κι’ ἀκόμη — ἂν θέλετε πιστέψτε το αὐτὸ — μετὰ ὅσην λαχτάρᾳ περιμένα στὰ βίβη τοῦ μαλεματιζέδικου κανένα τιμαλφῆ ποδόγυρον, μετὰ ἄλλην τῶν καὶ περισοτέραν — ὅσας βεβαίῳ καὶ περισσοτέραν — περιμένο αὐτὴν τὴν σιγμήν τὴν μαμμή, πού θὰ κἀμῃ μασάζ εἰς τὸ ἀριστερό μου γόνατο.

II. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΠΑΘΟΣ

Ὁ Χριστιανικὸς κόσμος εἰσέρχεται εἰς τὴν Μεγ. Ἐβδομάδα τῶν Πιθῶν, καθ’ ἑκάστην ἡμέραν τῆς ὁποίας καὶ μία νέα ἐπεκοίτη τοῦ φρικτοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος μᾶς μεταφέρει εἰς κόσμους νέους, κόσμους ὑψηλῶν καὶ ἀφινεάστου μεγαλείου μυστηρίων καὶ ἀληθειῶν. Στιματῆ κατὰ τὴν Μεγ. ταύτην Ἐβδομάδα κάθε σὺνηθες, παρὸν καὶ μικρολόγον τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ, διὰ νὰ ριφθῆ οὕτως ἐν κτανύξει καὶ συντριβῆ εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἀντιληψίν τῶν τραγικῶν σιγῶν τοῦ φρικτοῦ πάθους Ἐκείνου, τοῦ Ὁποίου κάθε σταγὼν ἐκ τοῦ θαίου αἵματός του ἦτο καὶ ἕνα βαρυσήμαντον κτύπημα κατὰ τῆς ὁμορφίας καὶ τοῦ θανάτου.

Προφήται καὶ ἄλλοι θεόπνευστοι προάγγελοι καὶ κήρυκες τῶν μεγάλων συμβεβηκότων τοῦ θαίου Δριμάτος, ἐκευλίοντες τὰς σελίδας των κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὑπὸ τοῦς θόλους τῶν ἱερῶν ναῶν, ὅτε τὸ μεγαλειῶδες ἄρωμα καὶ τοὺς κεννοὺς τοῦ καιρομένου λιβανωτοῦ, τὴν ἀρμονίαν τῆς γλυκύτητος τῶν ψιλομένων συγκινητικῶν ᾠδῶν καὶ τροπικῶν, μεταδίδουν εἰς τὴν ψυχὴν κάθε Χριστιανοῦ, ὅτι ἀπικτεῖται διὰ τὴν παγίωσιν καὶ τὴν ἀπαρασίλευτον πεποίθησιν τῶν διδασκαλιῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας, ἀπὸ τὸ θεωπευτικὸν ναοῦρισμα τῆς φιλοστοργυ μτρῆς, μέχρι τῶν σχολικῶν θρανίων, τοῦ κηρύγματος τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν πατροπαραδότων παραδόσεων, κατὰ τὸν πολυκύμαντον βίον μας παρουσιάζομεν ὡς ἀδιαπέραστον θῶρακα κατὰ παντός, ὁ ὁποῖος θὰ ἐδοκίμαζε νὰ διασαλεύσῃ τὰς σταθερὰς ταύτας πεποιθήσεις μας.

Ὁ διάβολος, ἡ πόρνη, ὁ Ἰούδας, ἡ μακουργία τῶν Φαρισαίων, ἡ καλωσύνη τοῦ Πιλάτου, ἡ ὁμολογία τοῦ ἑτέρου τῶν ληστών, ὅλα, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, μᾶς διδάσκουν, μᾶς πληροφοροῦν διὰ τὴν ὑψίστην τοῦ Θεοῦ εὐμένειαν, μετὴν ὁποῖαν ὁ Μέγας τοῦ Παντός Δημιουργός, λησμονήσας κάθε ἀσέβειαν εἰς τὰς ἐντολάς του ὑπὸ τῶν ἀχαρίστων πρωτοπλάστων, προσφέρει ἐξίλαστήριον θῦμα διὰ τὴν διάσωσίν μας αὐτὸν τὸν μονογενῆ τοῦ υἱὸν καὶ Θεῖον Λόγον, τὸν Μέγαν Σωτῆρα καὶ Θεάνθρωπον Ἰησοῦν.

Καὶ ἐπιστεῦθη, ὅτι τὸ ὑψηλὸν τῆς αὐτοθυσίας παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου εὗρε γῆν ἀγαθὴν καὶ ἐρριζοβόλησεν καὶ ἐδίδαξεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἀνέκφραστον σημασίαν τῆς πρωτίστης ἀρετῆς, τῆς πολυτίμου πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ἐπέρασαν οἱ αἰῶνες τοῦ σιδήρου καὶ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἰσχυρωτέρου εἰς τοὺς ἀδυνάτους, ἐγνωρίσαμεν αἰῶνας πνεύματος, ἡλεκτισμοῦ, κατακτήσεως τῶν ἀνέμων, ὑποδουλώσεως τῶν βυθῶν τῆς θαλάσσης, τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς καὶ τῆς ἐξημερώσεως καὶ τῶν πλέον ἀτιθάσων νομιζομένων ἀγρίων ἀνθρωπίνων φυλῶν καὶ τῶν ἀγριμῶν τῶν βουνῶν καὶ τῶν δασῶν.

Ἄλλ’ ἀλλοίμονον! Τὸν ἐργάτην καὶ ἐκτελεστὴν ὅλων αὐτῶν τῶν μεγάλων καὶ ἀφαντάστων, τὸν ἀνθρώπον, δὲν εἶναι πολὺ τολμηρὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸν εὗρισκομεν ἀκόμη εἰς πρωτογόνον κατάστασιν, εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποῖαν δι’ αὐτὸν τὸ αἷμα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πλησίον δὲν ἔχει τὴν μεγάλην ἐκείνην σημασίαν, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τῶν πρώτων στοιχείων τῆς μορφώσεώς μας ἤκούσαμεν καὶ ἐδιδάχθημεν...

Ἄς...

Τὸ Πάσχα ἐγγίζει καὶ ἕκαστος πρέπει ὀλίγον πολὺ νὰ περιβληθῆ μετὰ ἐν ἑνδύμῳ. Ἀποφασίζω τὸ τοιοῦτον, θὰ ἐπωφεληθῆ μεγάλως ἐπισκεπτόμενος τὸ μόνον ὁμογενὲς κατάστημα τοῦ κυρίου

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

(ἐν Πόλει, Σουλτάν Χαμάμ, Σανιέ χανίφ, α’ πατώματι, παραπλεύρως τοῦ κἀταστήματος τῶν Ἀδελφῶν Γουζαγοριδῶν), ὅπου θέλει εἶρε τὰ καλλίτερα, στερεώτερα καὶ εὐθηνότερα ἐνδύματα τῶν τελευταίων σεργῶν, μετὰ τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΝΙΑΤΩΡΟΣ

Ἡ γνωμία γνωστὸτατη καὶ ἐπιβίβλυσα, εὐγενῆς καὶ γλυκεῖα, ὁ Ἀθανάσιος Πινιατώρος, ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης δὲν ὑτάρχει ἐν τῇ ζωῇ. Ὁ μεταστάς, προσβληθεὶς πρὸ τινος ὑπὸ συγκοπῆς ἐν τῇ ἐν Μπέγιογλου λέσχῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐγερεθῆ πλέον τῆς κλίνης, ἦεις καὶ κατέστη ἐπιθανάτιος, παρὰ τὰς προσπάθειαις ἀφωσιωμένων αὐτῷ φίλων. Ὁ Ἀθανάσιος Πινιατώρος ὑπῆρξε προσωπικότης ἐν τῷ νομικῷ κόσμῳ τῆς πόλεώς μας, περιβαλλόμενος ὑπὸ πολλῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης ὑφ’ ὅλων τῶν γνωρισάντων αὐτόν.

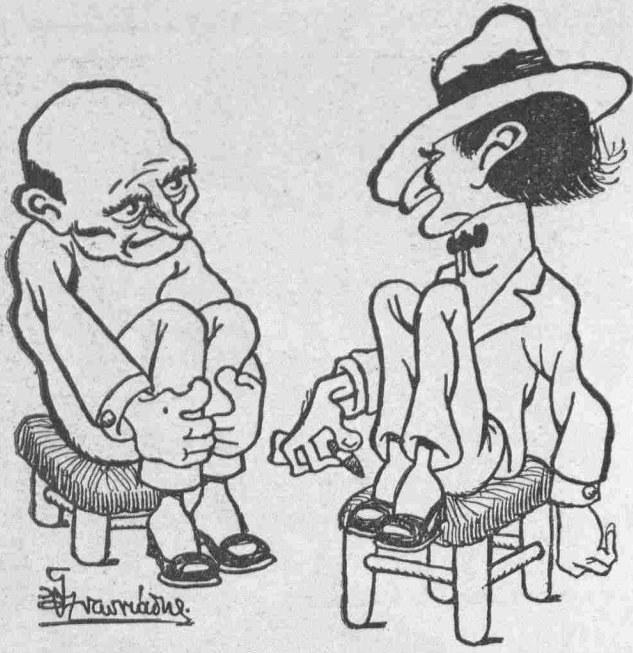
Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάντος ἐγένετο τὴν ἐπαύριον, κατ’ αὐτὴν δ’ ἐξεδηλώθησαν δι’ ὑστάτην φορὰν τὰ αἰσθητά τῆς συμπαθείας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως, ἣν ἔτρεφε πρὸς τὸ πρόσωπόν του ἡ κοινωνία μας. Στέφανοι κατετέθησαν πλεῖστοι, ἀπηγγέλθησαν δὲ ἐπιμήδειοι μὲν λόγοι ὑπὸ τῶν κυρίων Κατινάκη, Γ. Ἀποστολίδου, Παπαδοπούλου, Μηνιάτη καὶ Γ. Καραβοκυροῦ, ἐπιτάφιοι δὲ ὑπὸ τῶν κυρίων Ἀνδρεάδου καὶ Φιλικοῦ.

Τῷ μεταστάντι εὐχόμεθα τὴν μνήμην ἀληστον.

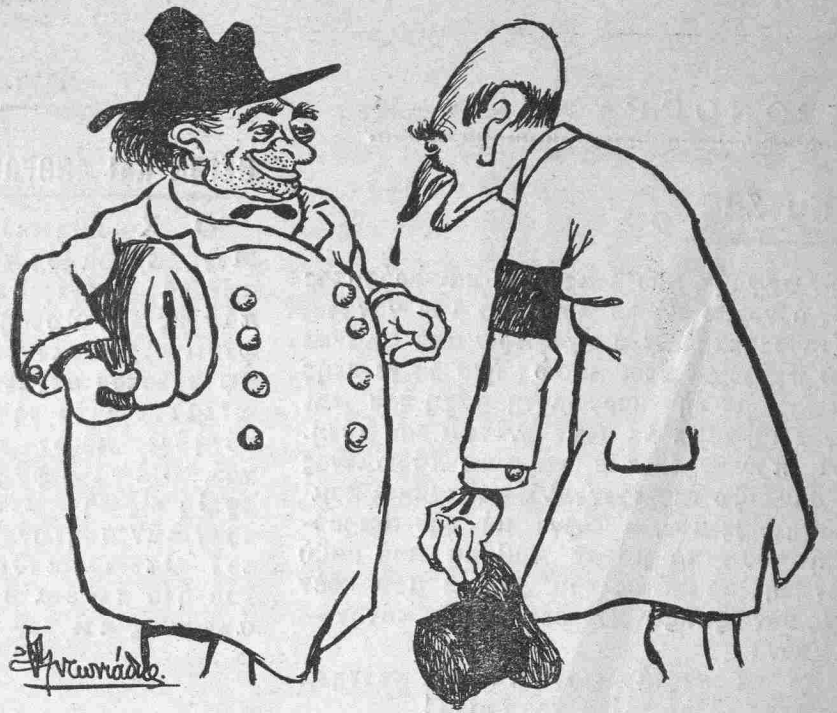
ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἰσραὶ ἀκολουθίαι. — Κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἑσπέρας, κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν καὶ τὸν ἑσπερινὸν τοῦ Μ. Σαββάτου, καθὼς καὶ κατὰ τὴν Δευτέραν Ἀνάστασιν, θέλει προστῆ ἐν τῇ ἐν Μπέγιογλου ἱερῇ ἐκκλησίᾳ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἰσμύρ κ. Χρυσόστομος.

Θάνατος. — Σεμνοπρεπῶς ἐτελέσθη τὴν παρελθ. Παρασκευὴν ἐν Καδήκιοι ἡ κηδεῖα τοῦ τόσον προῶρος ἐκλειψαντος φερέλιδος νέου Δημητρίου Ν. Πολίτου, ὑπαλλήλου τοῦ οἴκου J. W. Whittal et Co. Αἱ περικομοῦσαι τὸν νέον πολλὰ ὄρεται, ἡ εὐθύτης τοῦ χαρακτήρος του, ἡ εὐγένεια καὶ προσήνεια ἀπέσπων τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν πάντων ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν. Εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ μεταστάντος προσῆλθε κόσμος πολὺς καὶ ἐκλεκτός, ἐκδηλῶν οὕτω τὸ ὕστατον τὴν πρὸς τὸν ἐκλιπόντα νέον ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην του. Στέφανοι κατετέθησαν ἀρκετοὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, τὸ δὲ φέρετρον μεταφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Εὐφημίας, φερόμενον ὑπὸ ἐπιστηθίων τοῦ νεκροῦ φίλου. Τῆς ἐπικηδείου τελετῆς προέστη ὁ θεοφιλέστ. ἐπίσκοπος κ. Κ. Μεγγρέλης, ὅστις καὶ συγκινητικώτατον ἐξεφώνησε λόγον, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος. Συλλυπούμενοι τοῦς ἀπαρηγορήτους ἀδελφοὺς καὶ θεῖαν τοῦ ἀειμνήστου εὐχόμεθα αὐτῷ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. — Οἱ φίλοι.

- Καύμενε Νίκο, δές μου σαράντα γρόσια.
- Τί τὰ θέλεις;
- Τὰ θέλω γιά νά βάλω ἐνέχυρο τὸ ρολόγι μου.
- Καὶ τί σοῦ χρειάζονται τότε ἡ παρόδες;
- Γιά νά πάρω τὸ ρολόγι μου πίσω ἀπὸ τὸν ρολογά.

- Τί; μὲ ζητᾶς 50 λίρες γιά τὸν τάφο τῆς πενθερᾶς μου; Μά, σὲ παρακαλῶ, μὴ μ' ἀναγκάζεις, καύμενε, νά λυπηθῶ τώρα γιά τὸν θάνατόν τη;

Ἀπὸ τὸ προσεχῶς ἐκδιδόμενον ὠραιότατον « ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΣΑΛΟΝΙ » τῶν κυρίων Σοφ. Ἀντωνιάδου καὶ Μιχ. Κουνελάκη.

ΕΥΘΥΜΑ

Εἰς τὸ παισοματοδικεῖον.

Ἄξι πρὸεδρος. — Κατηγορούμενε, διὰ τὸ πταίσμά σου αὐτὸ τιμωρεῖσαι μὲ ἑνὸς μηνὸς φυλάκιον πιστεύω δέ, ὅτι δὲν θὰ σὲ ξανανταμῶσω ἐδῶ.

Ἄξι κατηγορούμενος. — Τί; ὁ κύριος πρὸεδρος σκοπεύει νά πάρῃ τὴν σύνταξίν του;

Τί δυστυχία!

Κάποιος χωρικός παραπονεῖται εἰς ἕνα: — Αὐτὸν τὸν μῆνα εἶχα ὄλο δυστυχήματα: χάνω τὴν ἀγγελάδα μου, πεθαίνει κατόπιν καὶ ἡ γυναῖκά μου. Εἶμαι κατεστραμμένος.

Ἄξι φίλος του σπεύδει νά τὸν παρηγορήσῃ. — Μὴ λυπεῖσαι. Ἔχεις τόσοσους φίλους βεβαίωτα θὰ σὲ βοηθήσουν.

— Καλὰ τὸ λές. Μὰ ἕως τώρα ὄλοι οἱ φίλοι μου μὲ ἐπρότειναν νά μοῦ δώσουν καὶ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, μὰ κάνεις τῶν δὲν μοῦ προσέφερε καμιαν ἀγγελάδα.

Κυριολεξία.

- Καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχει αὐτός;
- Εἶναι ποιητής.
- Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα, εἶναι δυστύχημα.

Τὸ κυριώτερον.

Ἐτοιμάζονται μερικοὶ γιά τὸ κυνήγι, καὶ ὄλοι ἐπιθεωροῦν τὸς προετοιμασίας τῶν: τουφέκια, δίκτυα, κράκτες, φαγητά.

— Κυττάξτε καλά, λέγει κάποιος, μὴ ξεχάσαμε τίποτε;

Καὶ κάποιος ἀδιάκριτος: — Τὸ σπουδαιότερο: μερικά πουλιὰ γιά τὴν ἐπιστροφή.

Πολὺ σωστό.

Κόποιος ἐπῆρε δύο σιμίτια γιά νά τὰ φάγῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ εὐρέθησαν γύρω του κάμποσοι φίλοι, τὰ μοίρασαν ὄλα.

- Τότε, τί ἔφαγες σύ; τῷ λέγει κάποιος.
- Τὴν εἰκοσάρρα του, λέγει πολὺ εὐστόχως ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι.

ΚΟΚΚΙΝΟ

Κόνις διὰ βαφὴν 300 ὠῶν

τοῦ Πάσχα,

παρασκευασθεῖσα

ὑπὸ Δ. ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΟΥ, φαρμακοποιῦ-χημικοῦ.

Εὐρίσκεται εἰς ὄλα τὰ παντοπωλεῖα.

Τιμᾶται 1 γροσίον.

Ἡ καλλιτέρα, στερεωτέρα καὶ μὴ εἰσδύουσα ἐντὸς τοῦ φλοιοῦ τῶν ὠῶν.

Γυναικεῖαι τρυφερότητες.

Μεταξύ πενθερᾶς καὶ νύμφης:

— Καί, τί θέλεις νά πῆς μ' αὐτό; Τὸ χρώμα μου εἶναι δροσερό, ὅπως καὶ τὸ δικό σου.

— Naί, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως... μαμά, ὅτι σὺ ἔκαμες εἴκοσι λεπτὰ γιά νά τὸ κάμῃς, ἐνῶ ἐγὼ σωστὰ εἴκοσι χρόνια...

Ἀπόδειξις.

Ἄξι σύζυγος. — Διάβολο! τί χεῖλια βαμμένα κόκκινα εἶν' αὐτὰ πού ἔχεις;

Ἄξι φίλος. — Βαμμένα κόκκινα;

Ἄξι σύζυγος. — Στοιχηματῶ, ὅτι ἐφίλησες τὴν γυναῖκά μου τὸ ξεύρω, ἢ μπογιά τῶν χεπιλιῶν της ξεβάφει.

Φυσικόν.

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν ἀστυνόμον, βλέπουσα τὸν ἄνδρα της, πού εἶχεν αὐτοκτονήσει, κρημασθεῖς:

— Κύριε ἀστυνόμε, ὁ ἄνδρας μου, τὴν στιγμὴν πού πῆγαινε νά κρημασθῇ, ἐξάπαντος θὰ εἶχε χάσει τὸ κεφάλι του.

Καὶ ὁ ἀστυνόμος: — Ἐ! τότε πῶς διάβολο θὰ ἐκρημίωνταν;

Μεταξύ δύο μπεκρήδων.

— Βρὲ Δημήτρη! τί μύτη εἶναι αὐτὴ πάλι; Ποῦ τὴν ἄρπαξες δηλοδῆ;

— Ἄς τα, μωρὲ Κώστα, καὶ δὲν πίνω πολὺ.

— Καὶ τότε, γιατί κοκκινίζει ἔτσι;

— Μοιάζει ἢ ἀφιλότιμη τὰ ρολόγια τοῦ νεροῦ: ὄλο δείχνει ποραπάνω.

Μεγάλῃ ἀλήθεια.

— Ὄστε, Κική μου, νά χαρῶ στ' ἀληθινά; Θὰ μὲ πόσης ἐπὶ τέλους;

— Καλά, μὰ, ὅποιος παίρνει γυναῖκα, πρέπει νά ἔχη κεφάλι, ἐνῶ σὺ...

— Μὴ ξεχνᾶς ὅμως, χρυσό μου, ὅτι καὶ ὅποιος ἔχει κεφάλι, δὲν παίρνει γυναῖκα.

Συζυγικὴ πίστις.

Μεταξύ συζύγων:

— Δοιπόν, Λιλή μου, ἂν τύχῃ ἀπόψε κι' ἀργήσω καὶ δὲν μπορέσω νά ἐπιστρέψω, θὰ σὲ σταίλω γρόμμα μου ἐπείγον.

— Εἶναι περιττὸν νά κάμῃς τὸν κόπον, καύμενε, γιὰ τὸ ἡῦρα ἀπὸ τὸ πρῶν ἕτοιμο στὴν τσέπη σου.

Εἶδη Νεωτερισμῶν
ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
 Εἰς ὄλα τὰ τμήματα
ΤΙΡΙΓΓ
ΓΑΛΑΤΑ

Τὰ καλλίτερα εἶδη εἰς τὰς εὐθνητοτέρας τιμάς.

Διὰ τὸν **ΣΤΟΜΑΧΟΝ** καὶ τὰ **ΕΝΤΕΡΑ** σας

ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον

ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ

ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 5.

Δέχεται 2-4 μ.μ.

Ἄριθμ. Τηλεφώνου: 2275. Πέρα.

Ἄσ' Ὅλα ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον ἐκπτώσιν 50 0/0

διὰ πᾶσαν θέσιν τοῦ

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

ἔσονται ἀνοικτὰ καὶ τὰς Κυριακάς.